Ч. 191. Пятниця 9 вересня (27 серпня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Перші переговори в справі ческого сойму. — Славяньска унія мабуть розлетить ся. — Загадочні гості у царя. — Амбасадор і дорожкар.

„Slav. Corr.“ доносить: Вчера по полудни зібрали ся у бар. Бінерта на спільну нараду намістник Чехії ґр. Куденгове, маршалок кн. Лобкович і члени ческого виділу краевого, др. Скарда і др. Еппінґер над справою скликаня ческого сойму. Нарада тревала звиш дві години. Обговорювано також справу скликаня конференций в Празї. Скликати має маршалок краю а оба члени виділу краевого обіцяли єму, що будуть єму помагати. Конференция має бути скликана 18 с. м. а возьмуть в ній участь німецкі і ческі посли по 8 з кождої сторони. Дальше обговорювано справу двигненя ческого сойму і фінансову кризу Чехії.

По конференциї маршалок краевий кн. Лобкович подякував бар. Бінертови за єї скликане а бар. Бінерт обіцяв попирати всякими силами всї змаганя стремлячі до того, щоби удвижимити ческий сойм. Нинї буде на конференциї у бар. Бінерта проводир ческих аґраріїв в ческім соймі посол Дворжак.

Факт, що всї ческі партиї парляментарні сполучили ся в один клюб, уважають загально за знак, що Чехи хотять стати правительственною партиєю. Коли би до того прийшло, то очевидно клюб той зірвав би зносини з теперішною славяньскою Унїєю і она би розлізла ся. Длятого то зовсїм справедливо пише „Slov. Narod“: „Тяжкі часи, надходячі для Унії, мусять застати полудневих Славян приготовлених на все, приготовлених і на ту евентуальність, що завалять ся стовпи нинїшної сьвітлої славяньскої взаїмности у Відни“. — Се був би не перший та й мабуть не послїдний доказ взаїмности славяньскої а все-таки п. Шустершіц доказує, що нова орґанізация Чехів означає фактично скріплене Унії. — Поживемо, побачимо.

З Фрідберґа, місця побуту царскої пари, доносять, що в неділю по полудни явили ся там в замку два мужчини в мундурах офіцирів 16 полку піхоти і старали ся дістати ся до царя. Сторожі войскові їх перепустили і аж послїдна їх не пустила, бо не мали відповідних леґітимаций; они вернули ся і щезли десь без слїду. Припускають, що то були якісь заговірники.

В Константинополи прийшло вчера на однїй з тамошних улиць над морем до дуже прикрої сцени межи італїяньским амбасадором а візником якоїсь дорожки. Амбасадор, що був в товаристві драґомана і каваса, хотів найняти дорожку, щоби поїхати до Пери. Візник не хотів їхати і відповів кавасови по простацки. З того прийшло до сварки і кавас добув шаблї а амбасадор зачав візника бити палицею. Зробило ся велике збіговиско і товпа зачала кричати: Смерть амбасадорови! — Амбасадор пішов відтак до міністра справ заграничних з жалобою, а Ріфаат-паша обіцяв покарати виноватих.

Российска аґітация в бурсах.

Перед кількома днями подало було „Słowo Polskie“ під заголовком „Мниме переслїдуванє москвофілів“ слїдуючу коротку звістку: Др. Дмитро Марков, парляментарний посол, належачий до москвофільскої партиї, мав, як доносить „Прікарпат. Русь“, звернути ся до міністерства просьвіти з жало-

---

81

Три пригоди
ШЕРЛЬОКА ГОЛЬМСА

(З анґлїйского — Конана Дойлє).

(Дальше).

— Ватзон міг би вам сказати, що я вже в школї був хлопцем нервовим, котрий легко роздразнюває ся; то вже така моя урода. Менї прийшов на гадку мій вуйко і другі міністри, тота ганьба, якої я наробив єму, собі і всїм моїм своякам. Правда, що я став ся жертвою якоїсь незвичайної судьби; але кого то обходить, скоро розходить ся о дипльоматичні інтереси? Без сумніву — я був безнадійно знищений і вкритий ганьбою. — Що тодї робив, того вже не памятаю, моє зворушенє було за велике. Ще лиш як крізь сон собі пригадую, що урядники мене обступили і старали ся успокоїти. Один з них поїхав зі мною аж до стациї Ватерльо і всадив мене до поїзду, що відходить до Вокінґ. Мабуть був би мене аж сюди відвів, як би случайно не знайшов ся був на двірци доктор Феррієр, що мешкає в нашім сусїдстві. Доктор той був так добрий, що взяв мене в свою опіку і то було моє щастє, бо за хвилинку по відїздї взяли мене корчі і заким ми доїхали до дому, розібрала мене така горячка, що здавало ся, як би я вже з розуму зійшов.

Можете собі подумати, як поперепуджували ся мої свояки, коли доктор задзвонив і побудив їх а они побачили мене в такім станї. Біднїй Аннї і моїй матери серце мало не пукло. Доктор Феррієр довідав ся від поліцista на зелїзници на стілько, що міг бодай по части пояснити, що стало ся, але то, що він розповів, не могло уми успокоїти. На всякий случай ждала мене довга хороба; Иосиф мусїв длятого скоренько виносити ся із своєї спальнї на приземі, з котрої зроблено шпиталь. Більше як девять недїль вилежав я тут без памяти в шаленїй горячці в наслїдок запаленя мозку. Лиш завдяки докторови і панї Геррізон я ще жию. Она доглядала мене через цїлий день а наймлена дозорниця сидїла через ніч коло мене; я вже зовсїм не знав, що зі мною дїє ся і можна було по менї всего сподївати ся. Лиш поволи уступало моє помрачене ума і аж в послїдних трох днях прийшов я знов до памяти. Ах, часом гадаю собі, що було би лїпше, як би я таки зовсїм не відзискав був сьвідомости!

Зараз зателєґрафував я насамперед до Форбса, котрий має сю справу в своїх руках. Він прийшов і говорив менї, що зробив все, що лиш було можна, але не відкрито нї найменшого слїду. Дверника і єго жінку переслухували кілька разів, але тим не вияснило ся нїчого. Та й підозрінє на малого Горота показало ся неоправданє. На него впало підозрінє длятого, що він мав француске імя і позіставав в бюрі в позаурядових годинах. Але він хоч і походить з гуґенотскої родини, то все-таки з него Анґлїєць душею і тілом. А відтак я розпочав преці роботу аж тодї, коли він вже був вийшов. На вас, пане Гольмс, спочиває тепер вся моя надія; як і она мене заведе, то пропаде на завсїгди моя повага і моє становище в сьвітї.

Утомлений тим довгим оповіданєм, недужий поклав ся знову а єго дозирателька подала єму чим скорше якогось покріпленя. Гольмс сидїв з прижмуреними очима і подавши голову взад, нїби дрімав; хтось чужий був би гадав, що то все єго нїчого не обходить, але я пізнав по цїлїй єго поставі, що він вповні заняв ся сею справою і старав ся єї поняти та в своїй голові пояснити.

— Ваше оповіданє — відозвав ся він наконець — так було основне, що маю вам ще лиш кілька питань поставити. Але одна обставина видає ся менї особливо важна: Чи ви казали кому, що вам повірено сю тайну роботу?

— Нікому в сьвітї.

— На примір і панї Геррізон нї?

— Нї; від коли менї поручено ту роботу, я аж до єї виконаня не ïадив до Вокінґа.

— Та й нїхто з ваших свояків не заходив до вас?

— Нїхто.

— Але ваші свояки були би знали, куди в тім будинку повернути ся?

— А вжеж, они всї бували там принагідно.

— Коли ви нїкому нїчого не говорили о тім договорі, то очевидно всї тоті питаня непотрібні.

бою на нашу краєву Раду шкільну, котра нїби 8 серпня видала окружник, забороняючий приймати дїти родичів москвофільских до шкіл середних. В міністерстві заявили однак, що там о тім окружнику нїчого не знають.

В слїдуючім числї, навязуючи до повисшої звістки, написало „Słowo Polskie" знов під заголовком: „Аґітация росийска в бурсах сьвятоюрских" що слїдує: „Як тепер довідуємо ся, річ мала ся инакше. Краєва Рада шкільна доконала недавно люстраций староруских бурс, єствуючих у великім числї в нашім краю. Висліди люстраций виказали, що інституциї ті суть в руках староруской партиї мов би школою політичною, котра старає ся вщепити в молодїж почуте росийскої народности всїлякими способами. І так управа такої бурси вводить інтензивну науку росийскої мови, котрою молодїж послугує ся виключно в заведеню. Додати треба, що управителї бурс, не могучи послугувати ся учительками з Галичини, виносячими знанє росийскої мови з дому — заанґажували Росиянки з роду на виховательки і учительки.

Щоби молодїж признала язик і літературу росийску за власну, бібліотеки заведеня містять в собі побіч творів росийскої літератури також численні брошури політичні і полемічні, при чім треба зазначити, що кождий з вихованків мусить учащати до читальні, бо в противнім случаю кидає бурсу. Тенденция вщіплюваня в молодїж понятя росийскої народности прибирає політичну прикмету, що доказує такий факт, як уміщуванє в бурсах мапи Росії яко одинокої ґеоґрафічної карти і уміщеня на стїнах лиш росийских діячів. Бурси устроюють в своїх мурах торжества виключно в честь визначних личностий росийских а навіть ученикам позваляють або кажуть брати участь в зборах, устроюваних поза мурами заведеня москвофільскою партиєю.

Наконець треба піднести, що москвофіли, які тепер називають ся Росиянами, на з'їздї своєї партиї, устроєної з кінцем червня с. р., даючи образ своєї діяльности, вказували просто на бурси яко на терен пропаґанди і чванили ся великим числом інституций, стоячих під їх впливом.

Без сумніву против тої пропаґанди видала краєва Рада шкільна відповідні зарядженя і о них певно розходило ся п. Маркови в обжалованях о „переслїдуванє галицких Росиян" в шкільництві.

Треба признати, що „Słowo Polskie" дуже обєктивно і предметово, можна би сказати з добрим знанєм річи пояснило пос. Маркову цілу справу. Ми ще вернемо до неї а поки що хочемо ще лиш нашим читачам пояснити два, що так скажемо терміни, яких ужило „Sł. Pol.", затемнюючі по части правдивий стан річий.

В Галичині увійшло взагалї в моду, коли говорить ся про москвофілів і ширену ними росийску аґітацию, не лиш на шкоду руского народу але й краю та австро-угорскої держави, називати москвофілів „Старорусинами". Виходило би з того, що то якісь нїби „старі Русини" а може якась стара партия руска ширить ту аґітацию. Така назва може комусь бути навіть дуже на руку, бо можна нераз показати і сказати, кому потреба: Дивіть ся, що тоті Русини виробляють! Таж то они і лиш они дїлають на шкоду габсбурґскої монархії. Тимчасом тою росийскою аґітациєю не займають ся ніякі „Старорусини", ніяка „староруска" партия, бо такої у Русинів не було й нема. Старі і молоді мусять преці всюди бути і якраз росийскою аґітациєю в Галичині найсильнїйше займали ся, як природно, завсїгди і займають ся нинї молоді. А що аґенти вийшли случайно з поміж Русинів, то се чей не дивота, бо деж їх нема. Атже й між Поляками они знаходять ся і там їх навіть аж стріляють. Длятого то не справедливо і не чесно єсть називати якихсь платних, найманих аґітаторів іменем якогось народу а навіть ще надавати їм характер якоїсь народної партиї. Таким людем як росийскі аґенти в Галичині між Русинами поправдї не належить ся навіть назва „москвофіл", бо се ще за чесна для них назва, бо „москвофілом" або „русофілом" може бути кождий й найчестнїйший чоловік, чи Русин чи Поляк, але через то ще не потребує бути зрадником того народу, з котрого вийшов і дїлати на єго шкоду, все одно чи з так зв. „переконаня" чи за гроші.

Так само не можна також говорити о якихсь „сьвятоюрских" бурсах. Колись, коли в Сьв. Юрі верховодив може Куземский і т. п., можна ще було говорити о якихсь „сьвятоюрцях", але їх вже давно нема і они нинїшних т. зв. москвофільских бурс не закладали. Називанє теперішних москвофільских бурс „сьвятоюрскими" може також лиш баламутити людий і підсувати гадку, що то теперішний „Сьв. Юр." їх піддержує, коли тимчасом він не має з ними нїчого спільного.

Новинки.

Львів, дня 8-го вересня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер просьвіти іменував пров. управителя учительскої семинариї в Кентах, проф. Йос. Ґебгардта директором учительскої семинариї в Коросні. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів перенїс офіциала почтового Мар. Пахолка з Підволочиска до Львова і призволив на взаїмну заміну місць службових офіциялам почтовим: Генр. Седлякови в Коросні і Волод. Здановичеви в Горлицях.

— **Поминальнє богослуженє за бл. п. Ярослава Кулачковского**, директора „Днїстра", відбуло ся вчера в Успеньскій церкві. Богослуженє відправив о. митрат Туркевич в сослуженю дияконів. Церков була битком наповнена львівскою інтеліґенциєю. Крім вдовиці з доньками були між иншими: др. Олесницкий, директори „Днїстра" др. Охримович і Вол. Шухевич, секретар „Днїстра" п. Бриттан, др. Озаркевич і б. и. Явила ся на богослуженю також молодїж шкіл Руск. Тов. педаґоґічного. Співав хор учеників. Після Служби Божої і панахиди відбуло ся ще друге торжество на кладовищи, де зібрав ся вже менший гурток львівских Русинів. „Днїстер" закупив між могилами Марк. Шашкевича і Волод. Барвіньского місце, де побудував мурований гріб з гарним нагробним каменем з Лябрадору. До сего гробу перенесено домовину з дотеперішної могили, а о. митрат Туркевич з о.

— Я о тім не говорив.

— А чи знаєте щось близшого про дверника?

— Лиш то, що він старий вояк.

— З котрого полку?

— Менї здає ся, що він служив при ґвардиї.

— Добре — о тім буде Форбс міг сказати менї щось докладнїйшого. Поліция знає ся знаменито на таких річах, лиш не уміє з них користати. — О, якаж красна рожа! — З тими словами пустив ся він попри ложе недужого до вікна, щоби придивити ся урваній мохнатій рожи, котрої делїкатна рожева краска відбивала ся чудово від зелених листків. Що він інтересує ся цьвітами, то було для мене щось зовсїм нового, а бодай він менї ще нїколи не показав своєї радости з того.

Менї здає ся — говорив сперши ся на вікно — що в нїчім так не на місци робити якісь висновки як в релиґії. Єї можна розумними висновками так розвивати як строгу науку. У мене означають цьвіти найпевнїйшу запоруку доброти провидїня. Все инше — наші сили, наші спонуки, наша пожива — потрібні конче до житя. Але отся рожа то щось особенного. Єї запах, єї краска не служать до удержаня житя лиш для єго окраси. Але знаємо, що то лиш доброта робить нам особенну радість і длятого кажу, що цьвіти для нас то якась много заповідаюча запорука.

Підчас коли Гольмс так розумував, на лици Персі Фельпса і в мінах єго дозирательки пробивало ся велике здивованє і розчарованє. Він все ще держав рожу в руках і стояв задуманий. Наконець панна пробудила єго з єго задуми. — Чи маєте які вигляди, пане Гольмс, що зможете вислїдити ту тайну? — спитала она трохи острим тоном.

— Ах так — ту тайну! — Він нараз вернув знов до дїйстности. — Не дасть ся заперечити, що то дуже дивний і запутаний случай, але прирікаю вам, що розслїджу справу а відтак повідомлю вас, коли щось важного відкрию.

— Чи ви вже знайшли щось такого, на чім могли би оперти ся?

— Таже ви подали менї аж сїм таких точок, але я мушу очевидно все насамперед добре розслїдити, заким можу сказати, чи они до чогось придатні.

— Чи маєте на когось підозрінє?

— Так, на себе самого —

— Що?!

— Бою ся робити за скорі висновки.

— То їдїть же до Льондону і розслїджуйте там тоті точки.

— Дуже добра рада, моя панно — сказав Гольмс і встав. — Я гадаю, Ватзоне, що не можемо нїчого лїпшого зробити. А ви, пане Фельпс, не робіть собі нїяких пустих надій, бо справа дуже запутана.

— Не буду мати спокою, доки аж вас знов не побачу — сказав молодий дипльомат зітхнувши.

— Дожидайте мене завтра тим самим поїздом; приїду хоч би вам дати звістку про неґативні висліди.

— Нехай вам Бог заплатить за вашу обіцянку — сказав на то наш кліент. — Вже сама гадка, що в тій справі щось робить ся, додає менї нового житя. — Але ось що я хотів ще сказати: Льорд Гольдгерст писав до мене!

— Так? І щож він писав?

— Єго лист холодний, але не неприхильний. Мабуть моя довга хороба трохи єго лаґіднїйше настроїла. Він повтаряє, що справа єсть дуже великої ваги, але що до моєї будучности то не пороблять нїяких кроків — він має очевидно на думці усуненє мене з державної служби — аж моє здоровлє поправить ся і я буду мати нагоду все поправити.

— Ну, то називає ся розумно і зглядно — сказав Гольмс. — Ходиж, Ватзоне, нинї жде нас в місті ще богато роботи.

Йосиф Геррізон повіз нас сам на дворець і небавком покотив ся портсмский поїзд що лиш засвистало по нім. Гольмс сидів мовчки і задуманий та отворив губи аж коли ми Клефем минули.

— То чоловіка дуже розвеселює, коли в'їздає до Льондону такою високою зелїзницею як ми тепер і споглядає на доми в споді.

Я гадав, що він собі жартує, бо вид був таки добре поганий, але він говорив своє дальше:

— Подиви ся як виглядають тоті великі червоні як цегла чотирокутники домів, що підпимають ся понад лупкові криші; виглядають мов острови серед оловяного моря.

— То народні школи.

— Справдешні сьвітила будучности, мій любий! То насінники, з котрих в кождім богато соток малих живих зеренець, а з тих зеренець вийде колись лїпша, розумнїйша Англія будучности.

(Дальше буде.)

радн. Яримовичем поблагословили сю нову могилу. На сім торжестві були крім вдовиці по Покійнику з доньками між ин. др. Федак, др. Олесницкий з дружиною, проф. Шухевич з дружиною, пані Охримовичева, дир. Борковский, Ден. Кулачковский і ин. Богослужене закінчило ся около 12 год.

— **Жертва пияньства.** Зарібник Ів. Кохановский запивши ся до беатяму, впав оногди на Марийскій площи. В тій хвили над'їхала дорожка ч. 332, а візник не добачивши пяниці на земли, виїхав на него. Аж на крик Кохановского візник здержав коні і витягнув з під них тяжко раненого пяницю та відвіз на стацию ратункову, звідки відставлено его до шпиталю.

— **З судової салі.** Перед судом присяжних у Львові вела ся через 2 дні карна розправа против шайки злодіїв і закінчила ся оногди пізним вечером. Судиї присяжні признали 3 обжалованих виновниками злочину кількох крадежий, а трибунал на основі їх вердикту засудив Рудольфа Янду на 2 роки тяжкої вязниці обостреної що 10 днів постом та допустив над ним дозір поліцийний; Макса Розенбуша засуджено на 15 місяців, Мойсея Левітеса так само на 15 місяців тяжкої вязниці обостреної постами і допущено дозір поліцийний над ними. Четвертого обжалованого Гершона Стімлля засуджено на 3 дні арешту з заміною на грошеву кару за купованє краденних річий, а Пепі Вайбіцівну на 1 день арешту за волоцюгство і тайну проституцию.

— **Нагла смерть.** Властитель бюра дневників і оголошень при ул. Кароля Людвика Кароль Бухштаб помер нагло оногди в ночи в своїм помешканю при ул. Скарбківскій. Покійник був вже від довшого часу хорий на серце.

— **Огні.** На Замарстинові у варстатах тесельских п. Крикевича вибух вчера в полудне грізний огонь, котрий однак удало ся борзо пригасити. так що згоріла лиш часть даху. А все-таки шкода єсть значна. — В Боянах на Буковині погорів фільварок, котрий держав в посесиї М. Готесман. Огонь вибух в якійсь шопі, а що на дворі був дуже сильний вихор, то перекинув ся борзо на сусідні стирти збіжа, котрі стали горіти з такою силою, що якімсь ратунку не було й бесіди Шкода, лиш в части обезпечена виносить около 50.000 К. Огонь був здається підложений.

— **Повени.** В наслідок кількадневної зливи на Мораві ріки так повиливали, що позаливали многі місцевости і наробили величезної шкоди. Купелеву місцевість Люгачовиці вода зовсім залила а в Угорскім Броді стан води єсть так високий, що люди такої повени ще не памятають. В Куповицях коло Угорского Градища завалило ся що найменше 100 домів. Мабуть не обійшло ся також і без жертв в людех.

— **Кондуктор, що обкрадав подорожних.** В Будапешті арештовано сими днями старшого кондуктора зелізниць державних, Йос. Сатмарія, котрий систематично обкрадав подорожних. Недавно тому їхав член палати вельмож Ормоді де Ормод до Татрафіред і в дорозі пропали ему з куфра брилянтові спинки і инші дорогоцінности вартости 1200 К. Підчас ревізиї зробленої у него дома знайдено дійстно всі пропавші дорогоцінности і Сатмарі признав ся до крадежі. Що він мусів добре красти, показує ся з того, що недавно тому купив в Шаторалья-Уйгелї грунт за 16.000 К.

— **Не все золото, що ся сьвітить.** Що то не золоті люди, котрих в послїдних часах арештовано в Галичині в ріжних сторонах як підозріних о шпігуньство в користь Росії, то річ певна, але й не всї они, як показує ся, були чи є дійстно російскими шпігунами. Державна прокуратория постановила здержати судове доходжене проти Миколи Семйонова, арештованого в цьвітни с. р. у Львові під закидом шпігуньства. Семйонов був занятий у кількох архитектів у Львові, котрі виставили ему як найліпше сьвідоцтво. Арештовано его на донос людини, що удержує близші зносини з львівскою поліциєю. Людина та видала вже в руки львівскої полиции кілька осіб яко шпігунів. Слідство проти Семйонова укінчено вже давно, але слідчі акти вислано до міністерства справедливости. Акти ті вернули тепер до Львова. Семйонов буде відставлений з вязниці до полиции, а потім, по полагодженю адміністрацийних формальностий буде випущений на волю. В подібний спосіб скінчили ся дві инші шпігуньскі справи. Здержано дальше судове переслїдуванє за шпігуньство Бернарда Вайнфельда, еміґрацийного аґента, арештованого недавно в Борщеві. Вайнфельда відставлено до повітового суду, де буде відповідати за нарушенє еміґрацийних приписів. Оногди рано відставлено до поліциї Івана Мартинова, утікшого російского граничного стражника, арештованого дня 15. червня с. р. в Нароли. Заряджено проти него також слідство о шпігуньство, яке тепер здержано. Антонина Ренкосевичівна, вязнена кілька місяців насамперед в Кракові, потім у Львові, під закидом шпігуньства опустила вже львівску вязницю і під сторожию виїхала до Кракова, де віддано єї тамошній поліциї.

Мабуть в подібний, хоч може в менше лагідний спосіб закінчить ся й найновійше арештоване „шпігуна" в Станиславові Криніцкого. Той Ян Криніцкий відкликав своє перше зізнанє і сказав, що не называє ся Ян Криніцкий лиш Еміль Чепіта і не єсть російским дезертиром але бувшим стражником акцизовим у Львові. Там допустив ся обманьства на шкоду власної милої, від котрої витуманив кількасот корон і за то зробив сам на себе донесенє до львівскої поліциї. Відтак втік до Кракова, де з причини нещасливої любови хотів сам собі житє відобрати, але то ему якось не удало ся. Директорови поліциї п. Лукомскому заявив, що револьвер носить при собі в тій цїли, щоби застрілити одного з комісарів львівскої полиции, перенесеного тепер до Перемишля, котрий его скривдив. — Як показує ся, то арештований хоч може й не російский шпігун, то все-таки авантурник і небезпечний пташок та й тому мабуть попав ся в „самотріск".

— **Розбійничий напад на зелїзници.** Про страшний злочин, доконаний в поїзді зелізничім підчас їзди в Індиї, доносять льондонські ґазети. Жертвою того злочину стала стала ся якась Бенґалька, котра з трома малими дітьми їхала в пересіку для дам. В хвили, коли поїзд відходив з двірця в „Джанельпоре, вскочив до ваґона якийсь мужчина перебраний за жінку. Підчас коли поїзд їхав, діти полягали і позасипляли, та й мати вже дрімала, коли нараз хтось вхопив єї за горло. То був той перебраний чоловік, котрий вскочив був до ваґона і тепер здер з неї всі дорогоцінности і хотів єї задушити. По короткій борбі зі своєю жертвою він переміг єї. Діти хотіли матір ратувати, але розбишака вхопив одно за другим і викинув крізь вікно з ваґона. Відтак підрізав нещасливій жінці ножем горло і наконець сам вискочив з ваґона. Тоді то кондуктор добачив его і здержав поїзд а деякі з подорожних пустили ся за ним в погоню. Коли опришок побачив, що ему зі всіх сторін заступили дорогу, обернув ся і пхнув ножем першого, що був найблизше коло него, і убив его на місци. Остаточно удало ся другим того опришка зловити і зробити нешкідливим. Тимчасом нещасливу матір знайшли лежачу в калюжи крови а коли побачили, що дітий нема, завернули поїзд назад і знайшли діти вздовж шляху одно тяжко зранене а двоє легко. Злочинця віддано в руки місцевих властий.

Телеґрами.

Відень 8 вересня. „Zeit" доносить, що посол до ради державної і радник торговельний Мойса одержав титул барона.

Відень 8 вересня. Йос. Гесман зложив достоїнство презеса кредитового банку будівельного.

Монтріль 8 вересня. Премієр видав на честь членів евхаристичного конґресу снїданє, підчас котрого кард. Ванутеллі висказав радість з пануючої в Канаді свободи релігійної і вніс тоаст в честь анґлійского короля. Кардинал зазначив дальше, що Папа тїшить ся повною силою здоровля і випив чарку в его честь.

Токіо 8 вересня. Місто Осака і Обе загрожені повению.

Моравска Острава 8 вересня. Стан води на Одрі виносить 4 метри над нулею. В Одерфурті завалило ся 40 домів.

Опава 8 вересня. Зі всіх сторін Шлеска надходять вісти о великих шкодах, яких повінь наробила.

Курс львівский.

Дня 7-го вересня 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	687·—	695·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	442·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	554·—	560·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	568·—	575·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного 4½ прц.	99·—	99·70
4½% листи заст. Банку краєв.	99·70	100·40
4% листи застав. Банку краєв.	94·30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	95·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·80	93·50
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·80	98·40
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·80	93·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К	92·80	93·50
„ м. Львова 4% по 200 К	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	110·—	120·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	63·50	67·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	38·40	42·40
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	73·—	79·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	29·—	33·—
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·40	117·80
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Крехозецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).